ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ι΄ 25-37)
12 Νοεμβρίου 2017

Μὲ ἀφορμὴ τὰ ἐρωτήματα ποὺ δέχθηκε ἀπὸ ἕνα νομοδιδάσκαλο, ὁ Κύριος διηγήθηκε τὴ θαυμάσια παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσει πόσο μεγάλη σημασία ἔχει νὰ ἐφαρμόζει κανεὶς στὴν πράξη τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅρια.

Ἂς κάνουμε λοιπὸν λίγες σκέψεις, γιὰ νὰ δοῦμε τί σημαίνει νὰ περνᾶμε ἀπὸ τὴ θεωρία στὴν ἔμπρακτη ἐφαρμογὴ τῆς ἀγάπης.

Ὁπωσδήποτε εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μας. Νά μελετοῦμε τὴν Ἁγία Γραφή, γιὰ νὰ βρίσκουμε καθοδήγηση καὶ λύση στὰ προβλήματά μας. Ὡστόσο μόνη ἡ γνώση δὲν ἀρκεῖ. Ὁ νομικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἤξερε νὰ ἀπαγγέλλει καλὰ, ὡς προσευχὴ πρωὶ καὶ βράδυ, τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης,· ἡ πρακτική της ὅμως τοῦ ἦταν ἄγνωστη. Νόμιζε πὼς ὄφειλε νὰ ἀγαπᾶ μόνο τοὺς ὁμοεθνεῖς του ἢ τοὺς ὁμοπίστους του, θὰ λέγαμε. Μιὰ τέτοια συνείδηση, ὅμως, καταντᾶ ἀνώφελη φιλοσοφία καὶ εἶναι πίστη νεκρή, ἀφοῦ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἔργα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀποδέκτη κάθε ἄνθρωπο ἀνάγκης.

Ἔτσι κι ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἐκφράζουμε δυστυχῶς, ἐν πολλοῖς, τὴν θρησκευτικότητά μας. Μιλᾶμε μὲ γνώση καὶ ἄνεση γιὰ θεολογικὰ θέματα, ἀναλύουμε ἁγιογραφικὰ χωρία, τονίζουμε στοὺς ἄλλους τὴν ἀξία τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ὅμως δὲν ἔχουμε ἐπίγνωση τῶν λόγων μας, ἀφοῦ δὲν ἀφήνουμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπηρεάσει δραστικὰ πρῶτα τὴ προσωπική μας ζωή.

Ἀληθινὰ ὅμως εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι γινόμαστε, μόνον ὅταν ἔμπρακτα ἐφαρμόσουμε τὸ θέλημά Του στὴ ζωή μας. Ποιὰ εἶναι ἡ κατεξοχὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θελήματός Του; Ἡ ἔμπρακτη τήρηση τῶν δύο ἐντολῶν ποὺ προβάλλονται ὡς κορυφαῖες, ἐπειδὴ ἐμπεριέχουν ὅλες τὶς ἄλλες. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Σ’ αὐτὲς τὶς δύο ἐντολὲς «ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται».

Καλούμαστε ν’ ἀγαπήσουμε πρῶτα τὸν Θεό, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις. Κι ἡ ἀγάπη αὐτὴ νὰ μὴν εἶναι θεωρητική, ἀλλὰ νὰ ἐκδηλώνεται «ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» (Α΄ Ἰω. γ΄ 18). Μᾶς τὸ ζήτησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε» (Ἰω. ιδ΄ 15). Μὲ τὴν συνέπεια αὐτή, ἡ ἀγάπη κατόπιν

πρὸς τὸν πλησίον θὰ προκύψει ὡς καρπὸς τῆς ἀνάγκης μας καὶ ὄχι ὡς ὀφειλή μας. Αὐτὴ εἶναι ἀπόδειξη ὅτι ἀγαποῦμε εἰλικρινὰ τὸν Θεό, σύμφωνα μὲ τὴ σαφῆ διευκρίνιση «ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 40).

Τὸ σημερινὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο προβάλλει τὸ ἐξαιρετικὰ πρακτικὸ παράδειγμα τῆς ἀνιδιοτελοῦς καὶ θυσιαστικῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἔμπρακτης ἐφαρμογῆς της. Τὸν Καλὸ Σαμαρείτη. Ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν λογάριασε κόπο καὶ χρόνο οὔτε ἐπηρεάστηκε ἀπὸ προκαταλήψεις καὶ τοπικισμούς, ἀλλὰ στάθηκε μὲ προσωπικὸ κίνδυνο δίπλα στὸν ξένο καὶ πληγωμένο συνάνθρωπό του ὡς ἄνθρωπος, ὡς φίλος, ὡς ἀδελφός. Ποιὸς μπορεῖ ἀλήθεια σήμερα νὰ συγκρίνει αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἀγάπης μὲ τὴν δική του συμπεριφορά;

Ἀναρίθμητες εἶναι οἱ εὐκαιρίες ποὺ παρουσιάζονται στὴ δική μας ζωή, γιὰ νὰ δείξουμε τὴν ἀγάπη μας σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους, σὲ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Ἂν ξεπεράσουμε τυχὸν ἐπιφυλάξεις, ἴσως καὶ ἐμπάθειες, τότε, μὲ ἐπίκεντρο ἐνδιαφέροντος τὸν ἄλλον καὶ ὄχι τὸν ἑαυτό μας, θὰ ἀποκαλύψουμε τὴν ποιότητα τῆς ἀγάπης μας καὶ τὴν γνησιότητα τῆς πίστεώς μας.

«Πορεύου καὶ σὺ καὶ ποίει ὁμοίως».

Αὐτὸ παραγγέλλει σήμερα, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστὸς στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς. Μὴ μένεις, λέει, στὴ θεωρία. Ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Ὁ δρόμος γιὰ νὰ κληρονομήσεις τὴν αἰώνια ζωὴ ἔχει συγκεκριμένο τρόπο. Τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη. Ξεπέρασε τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ συναντήσεις τὸν ἀδελφό σου. Κι ὅταν τὸν βρεῖς, ἔχεις συναντήσει Ἐμένα, τὴν Ζωή. Ἀμήν.